

РЕШЕНИЕ

№ 160

гр. Свиленград, 21.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ПЪРВИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на петнадесети ноември през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

ПредС.ел: Кремена Т. Стамболиева Байнова

при участието на секретаря Ренета Н. И.а
като разгледа докладваното от Кремена Т. Стамболиева Байнова
Административно наказателно дело № 20225620200691 по описа за 2022
година

, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление (НП) № BG2022/1000-1822/НП от 15.08.2022 година на И.Д.Заместник-Директор на Териториална дирекция Митница Бургас, с което на С. Ч. (S.C.), роден на ***** година в град Анкара, Република Турция от *****, със съдебен адрес: град Свиленград, ул.„Георги Скрижовски” № 1, област Хасково, чрез адвокат И. И., за нарушение на чл. 233, ал. 3, вр.ал. 1 от Закона за митниците (ЗМ) е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 29 376 лв. (пункт I) и на основание чл. 233, ал. 6 от ЗМ е отнет от владението му в полза на Държавата тютюн за наргиле „Tumbaki” (пункт II).

Жалбоподателят С. Ч. чрез пълномощника си – адвокат И. И., моли за отмяна на обжалвания акт, тъй като счита същия неправилен и незаконосъобразен – липсвал субективният елемент от състава на нарушението, налице било случайно деяние и НП било издадено от

некомпетентен орган. Претендират се разноси по делото.

В съдебната фаза, редовно призован, жалбоподателят С. Ч. не се явява. За него се явява адвокат И., който пледира за цялостна отмяна на обжалвания акт на основанията, изложени в Жалбата, като ги доразвива. Процесуалният представител претендира за присъждане на адвокатско възнаграждение за предоставената безплатна помощ и съдействие. Не е представен Списък на разноските.

В съдебната фаза не се ангажират доказателства.

Административнонаказващият орган (АНО) (въззиваемата страна) – ИД.Заместник-Директорът на Териториална дирекция Митница Бургас, редовно призован на посочения съдебен адрес, изпраща представител – Главен юрисконсулт Елена Гъчева, която сочи че НП е издадено законосъобразно и че не са допуснати процесуални нарушения при издаването му. Моли същото да бъде потвърдено изцяло. Претендират се разноси по делото под формата на юрисконсултско възнаграждение. Не е представен Списък на разноските.

В съдебната фаза се ангажират писмени и гласни доказателства.

Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград, редовно призовани по реда на надзора за законност, не изпращат представител и не вземат становище.

Съдът, след като прецени поотделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени и гласни доказателства, установи следното от фактическа страна:

На 23.06.2022 година, около 14.40 часа на Митнически пункт (МП) „Капитан Андреево“, област Хасково, на трасе „Входящи товарни автомобили“, на път от Република Турция през Република България за Федерална Република Германия, пристига товарна композиция, състояща се от влекач марка „Форд“ с турски регистрационен номер ***** и от полуремарке марка „Серин“ с турски регистрационен номер ***** (видно от Свидетелства за регистрация, ведно с преводи), управлявана от турския гражданин – жалбоподателя С. Ч. и собственост на турската фирма „ДТС лог наклият ве деполама хизметлери тиджарет лимитед ширкети“. За превозваната стока водачът (жалбоподателят С. Ч.) представя предружаващ

транзитен документ - Декларация Т1, ведно с превод и други съпътстващи документи (ЧМР и Фактура, ведно с превод), с които декларира превозвания товар – шапки и 8 246.400 кг тютюн за наргиле.

Превозното средство е селектирано за пролъчване с ренгенова апаратура под № 26610/23.06.2022 година като е отбелязана (маркирана) една отметка (отметка) с подозрение за проверка.

Преди започване на физическата митническа проверка водачът е поканен да декларира носените от него лични вещи, стоки и валутни ценности от свидетеля В. Ч. на турски език, който владее говоримо. Водачът не декларира друго освен описаните в представените документи стоки.

В изпълнение на служебните си задължения и на основание чл. 16, ал. 1, т. 1 от ЗМ, е извършена проверка на отбелязаното с отметката, но не се констатира нередности. Свидетелите Ч. и Д. извършват проверка на стоката, при която констатира, че наличният тютюн за наргиле с марка „Tumbaki” е с 43.200 кг в повече от декларираното по документи. Т.е. има недекларирани 9 кашона с общо 216 броя кутии от по 0.200 кг всяка.

Проверката приключва около 19.00 часа.

Съставен е Протокол за извършена митническа проверка с № 22BG001015M003096 от 23.06.2022 година.

В Личното си обяснение, изискано на основание чл. 16, ал. 1, т. 5 от ЗМ от митническите служители за нуждите на проверката, каквото и дава в писмена форма жалбоподателят С. Ч., ведно с превод на същото, сочи, че не е знаел за установеното в повече количество тютюн за наргиле.

П р и т е з и фактически обстоятелства, след разкриването на контрабандираните процесни стоки, в този смисъл открито деянието и неговият извършител, В. В. Ч. на дата 23.06.2022 година пристъпва на основание чл. 230 от ЗМ към съставянето на Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № BG23062022/1000/M-1789 против жалбоподателя С. Ч.. След съставянето на АУАН, жалбоподателят С. Ч. е запознат със съдържанието му чрез извършване на превод на турски език от страна на свидетеля С.И.А. и е връчен *лично*, като с подписа С. Ч. удостоверява получаването на екземпляр от него, видно от Разписката, инкорпорирана в самия документ, датирана от 23.06.2022 година, като

жалбоподателят не сочи възражения срещу констатациите в Акта.

Недекларираната стока е иззета с Разписка № 22000963 от дата 23.06.2022 година.

Процесните стоки са предадени на отговорно пазене в склад на Териториална дирекция Митница Бургас на 25.06.2022 година .

Срещу Акта в законоустановения 7-дневен срок не постъпва Възражение.

Определена е продажната цена на стоките – предмет на нарушението, в общ размер на 14 688 лв. съгласно чл. 4, т. 6 от Закона за акцизите и данъчните складове (ЗАДС) и чл. 2, ал. 2 от Наредбата за условията и реда за регистриране на цените на тютюневите изделия, вр. § 1, т. 34 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗМ, съгласно даденото Становище с рег. № 32-226647 от 07.07.2022 година на митническите служители от комисията, извършила оценяването.

Със Заявление, входирано на дата 05.08.2022 година от адвокат И. И., ведно с Пълномощно, е посочен съдебен адрес, където нарушителят желае издаденото в бъдеще НП да бъде връчено, като е посочено, че това е служебният адрес на адвокат И. И..

Сезиран надлежно с така съставения АУАН, след получаване на образуваната с него преписка, И.Д.Заместник-Директорът на Териториална дирекция Митница Бургас в качеството на наказващ орган с делегирана компетентност, издава процесното НП № BG2022/1000-1822/НП на 15.08.2022 година. В издадения санкционен акт, АНО възприема изцяло фактическите констатации, изложени в АУАН, както и правната квалификация на нарушението, дадена от контролния орган - чл. 233, ал. 3, вр. ал. 1 от ЗМ. Обжалваното НП е редовно връчено на жалбоподателя на посочения съдебен адрес на 23.08.2022 година по пощата с Обратна разписка. Известието за доставяне, надлежно оформено - датирано и подписано, се намира приложено в Административнонаказателна преписка (АНП), с отбелязване и че е получено лично от адвокат И. И.. Възражения относно начина и формата на връчване на НП не се противопоставят в настоящото съдебно производство.

Както вече бе посочено в Акта, така и в НП е прието за установено, че жалбоподателят е извършил нарушение по чл. 233, ал. 3, вр. ал. 1 от ЗМ, тъй

като е превозил стоки, за които се дължи акциз през държавната граница без знанието и разрешението на митническите органи. Извършеното деяние не представлява престъпление. За това нарушение на основание чл. 233, ал. 3, вр.ал. 1 от ЗМ на нарушителя е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 29 376 лв. (минималният размер от 200 % от продажната цена на недекларираната стока) и на основание чл. 233, ал. 6 от ЗМ са отнети в полза на Държавата недекларираните стоки от лицето, в чийто владение се намират.

Описаната в Акта и в НП фактическа обстановка безспорно се установи от събраните по делото писмени доказателства, находящи се в АНП по издаването му № 1822/28.06.2022 година на Териториална дирекция Митница Бургас, както и от показанията на изслушаните в съдебното заседание, проведено на 15.11.2022 година, свидетели В. В. Ч., Д. Х. Д. и

Видно от приетата като доказателство по делото Заповед № ЗАМ – 1447/32-264887 от 09.08.2022 година, Заместник-Директорите на Териториалните дирекции имат право съобразно териториалната си компетентност да издават НП за нарушения по ЗМ. Персоналното заемане на тази длъжност от издателя на процесното НП е видно от Заповед № 1421 от 09.08.2022 година. Т.е. И.Д. Заместник-Директор на Териториална дирекция Митница Бургас се явява носител на санкционна власт, делегирана му в длъжностно качество (заемана длъжност) от наказващия орган по закон съгласно чл. 231 от ЗМ – Директора на Агенция „Митници” по надлежния ред с индивидуален административен акт - Заповед.

Изложената фактическа обстановка, съответстваща изцяло и на констатациите, обективирани в АУАН и възприети от АНО в НП, се установява по категоричен начин от писмените доказателства и от показанията на разпитаните в съдебното заседание, проведено на 15.11.2022 година свидетели В. В. Ч., Д. Х. Д. и С.И.А.. Писмените доказателствени източници, по тяхното съдържание не се оспориха от страните и Съдът ги кредитира за достоверни, като цени същите при формиране на фактическите и правните си изводи. С тази правна преценка, за обективно верни се възприеха и свидетелските показания на В. В. Ч., Д. Х. Д. и С.И.А., които са последователни, без вътрешни противоречия, взаимно допълващи се и логични, правдиво звучащи и при липса на индиции за предубеденост на

свидетелите. Не се установява посочените свидетели да имат личностно отношение към жалбоподателя, което да ги провокира превратно или недостоверно да пресъздават обстоятелствата от конкретната проверка и случилите се събития, които възпроизвеждат в показанията си. И това е така предвид липсата на противоречия, от друга страна те не се компрометират и при съотнасяне и с останалите доказателствени източници – писмените такива, нито пък се опровергават с насрещни доказателства, ангажирани от страна на жалбоподателя. Точно обратното, свидетелските показания са в цялостна корелация и напълно убедително се подкрепят от фактическите обстоятелства, съдържими се в писмените доказателства от АНП. Основания за критика по отношение на показанията на посочените свидетели – митнически служители, не се намериха, а единствено поради служебното им качество – служители на Агенция „Митници”, не е достатъчно за да обоснове заинтересованост от тяхна страна, от тук и превратно или недостоверно пресъздаване на обстоятелствата от конкретната проверка и случилите се събития, които възпроизвеждат в показанията си. В допълнение към изложеното следва да се посочи, че от доказателствата по делото е видно, че актосъставителят е и свидетел, извършил проверката и установил нарушението, и независимо от това, че лицето е в служебно правоотношение с АНО, това не го прави заинтересувано лице, тъй като в ЗАНН не е предвидено, че лицата, работещи при АНО, не могат да бъдат участници при съставянето на АУАН (в този смисъл е Решение № 39 от 15.02.2019 година по КАНД № 1241/2018 година на Административен съд - Хасково, докладчик Съдията Пенка Костова). Ето защо, според Съда показанията на посочените свидетели не са и не се считат за насочени към прикриване на обективната истина по делото. По своя доказателствен ефект и стойност, така обсъдените и оценени с кредит на доверие гласни доказателства са пряко относими към изпълнителното деяние на процесното нарушение и неговото авторство, времето и мястото на осъществяването му, като потвърждават фактическото му извършване от жалбоподателя, с оглед установения факт, че жалбоподателят С. Ч. е превозил стоки, за които се дължи акциз през държавната граница без знанието и разрешението на митническите органи. Поради това Съдът ги кредитира изцяло за достоверни.

Съдебният състав, възприема изцяло и кредитира Становището на митническите органи относно продажната цена на процесните стоки, тъй като

е изготвено след извършване на необходимите проучвания и на базата на събраните по делото доказателства. Становището е изготвено от митнически органи, поради което няма основание за каквото и да е съмнение относно тяхната квалификация на специалисти. С тези съображения, Съдът приема Становището за извършено от служители с необходимата квалификация и знания, липсват индиции за предубеденост, а от формална страна изготвеното писмено Становище обективира необходимите данни, ползвани за оценката и фактическите констатации, поради което се явява обосновано и аргументирано, в съответствие и кореспондиращо с фактите по делото и останалите доказателства, с оглед което не възникват каквито и да е съмнения за неговата правилност. Обратни доказателства, опитващи се да опровергават констатациите, обективирани в Становището, приложено в АНП, няма, поради което Съдът намира за обосновано и правилно Становището (както вече бе посочено) и ползва същото при формирането на фактическите и правните си изводи. Въз основа на Становището се установява продажната цена на стоките – предмет на нарушението към датата на деянието. Тази цена не се оспорва от страна на жалбоподателя и при липса на обратни или други доказателства, събрани в хода на настоящото производство, не се намериха основания да не бъде приета така посочената от АНО продажна цена, за правилно и законосъобразно определена, съгласно § 1, т. 34 от ДР на ЗМ.

Идентична правна оценка, на кредитиране с доверие, се налага и относно писмените доказателства, приложени в преписката, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, вр.чл. 84 от ЗАНН, които не се оспориха от страните. Същите Съдът цени за достоверни по съдържанието им спрямо възпроизведените в тях факти, респ. автентични по признак – авторство.

*Като прецени така установената фактическа обстановка с оглед нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, при цялостната служебна проверка на акта, при условията на чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 14, ал. 1 и ал. 2 от НПК и във връзка със становищата на страните, настоящият състав на Свиленградски районен съд, достигна до следните **правни изводи**:*

Преценена по същество, Жалбата е неоснователна.

ПО ДОПУСТИМОСТТА НА ЖАЛБАТА

Жалбата е с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗАНН и е допустима – подадена е в преклузивния срок по ал. 2 на посочения текст (видно от датата ѝ на депозиране в Регистратурата на Районен съд - Свиленград), от надлежно легитимирано за това действие лице (срещу, което е издадено атакуваното НП) – процесуален представител с Пълномощно, приложено по делото, при наличие на правен интерес от обжалване и пред местно (по местоизвършване на твърдяното нарушение) и родово (по аргумент от чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) компетентния Свиленградски районен съд. Ето защо същата е проявила своя суспензивен (спиращ изпълнението на НП – аргумент от чл. 64, б. „б” от ЗАНН) и девулативен (сезиращ Съда – чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) ефект.

На основание чл. 79 б от ЗАНН Съдът констатира, че процесната Глоба не е платена – видно от Писмо с вх.рег.№ 8295 от 13.09.2022 година, поради което производството в тази част не подлежи на прекратяване поради влизане в сила на НП, касаещо частта за Глобата, в резултат на плащане на финансовата санкция.

За пълнота на настоящото изложение следва да се посочи, че в Пълномощното, приложено към преписка е посочена погрешно правната квалификация на процесното деяние, но тъй като е посочен правилно номерът на АУАН, както и датата му на издаване, не възникват съмнения относно представителната власт на адвокат И. И.. Отделно от това в съдебно заседание адвокат И. представи ново Пълномощно, доказващо представителната му власт по делото.

ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА ПРОЦЕСУАЛНИЯ ЗАКОН

Обжалваното НП и АУАН, въз основа на който е издадено, са законосъобразни от формална, процесуалноправна страна, като Съдът достигна до тези изводи след служебна проверка на съдържанието и материалите от приложената АНП, като не се констатираха недостатъци на актовете, водещи до отмяна на обжалваното НП.

Спазена е изцяло административната процедура по съставяне на Акта и издаване на обжалваното НП, не се констатираха допуснати процесуални

нарушения във фазата на производството по издаването им, развила се пред наказващия орган. Спазени са формата и редът при постановяването им. За пълнота на настоящото изложение следва да се посочи, че в ЗАНН не се предвижда задължително участие на преводач в административнонаказателното производство - във фазата на установяване на нарушението, извършено от лице, което не владее български език. Съгласно чл. 84 от ЗАНН, доколкото в този закон няма особени правила за призоваване и връчване на Призовки и Съобщения, извършване на опис и изземване на вещи, определяне разноски на свидетели и възнаграждения на вещи лица, изчисляване на срокове, както и за производството пред Съда по разглеждане на Жалби срещу НП, на Касационни жалби пред Административния съд и Предложения за възобновяване, се прилагат разпоредбите на НПК. Ето защо субсидиарното прилагане на нормите на НПК в частта относно задължението за назначаване на преводач не може да стане на основание чл. 84 от ЗАНН, тъй като са приложими за производството по обжалване на НП пред Съда. Безспорно е, че при установяване на нарушението както българските граждани, така и чуждите граждани, които не владеят български език имат правото да разберат за какво нарушение са обвинени и именно с това право на невладеещото български език лице следва да се обвърже преценката за наличието/липсата на нарушение, свързано с назначаване на преводач. Преценката дали липсата на превод на АУАН представлява съществено процесуално нарушение не следва да се прави формално и да се основава единствено на този факт, което пък автоматично да обосновава засягане правото на защита на наказаното лице. Засягането на правото на защита следва да се разглежда през принципа за върховенство на закона, отразен в чл. 6 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи и предвид чл. 47 и чл. 48, § 2 от Хартата на основните права на Европейския съюз (ЕС), доколкото последната се явява приложима предвид упражняването на правото на свободно движение на чужди граждани. Следва да се има предвид че правото на лицето да бъде информирано за обвинението срещу него на разбираем за него език е с акцесорен характер - част е от правото му на справедлив процес и правото му на зачитане на правото му на защита, а последното намира проявление и в рамките на съдебния процес пред Районния Съд. В Директива 2010/64/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 20.10.2010 година относно правото на устен и писмен превод в

наказателното производство е предвидено, че при налагане на санкции за леки нарушения, например пътнотранспортни нарушения, установени след пътнотранспортна проверка, изискването за преводач и за осигуряване на информация важи единствено за производството по обжалване пред Съд. Разгледана в своята цялост, цитираната Директива установява безусловно задължение за осигуряване на превод единствено в рамките на наказателното производство, като за извършените административни нарушения такова задължение липсва. Затова, сама по себе си, липсата на превод на АУАН, не може да обуслови съществено процесуално нарушение в административнонаказателното производство. Отделно от това по делото жалбоподателят е представляван от адвокат. Т.е. лицето е организирано адекватно защитата си срещу процесното НП. Съществени са само тези нарушения, които ако не бяха допуснати, биха довели до друг резултат. В случая дори и да се приеме, че липсата на превод на АУАН, е нарушение, то поради факта, че наказаното лице е имало възможност да се защити, то тази липса по никакъв начин не е довела до нарушаване на правата му и не се е отразила на законосъобразността на НП.

В конкретния случай Съдът счита, че е имало извършен превод на АУАН, тъй като съгласно показанията на свидетелите – митнически служители, които както вече бе посочено се ползват с кредит на доверие, АУАН е бил преведен на турски език на нарушителя. От показанията на свидетелите – митнически служители, става ясно, че лицето, извършило превода е провело с жалбоподателя смислен разговор на турски език, от който за свидетелите Ч. и Д. не са възникнали съмнения, че жалбоподателят разбира случващото се в момента. Дори и да не се възприеме изложеното в предходното изречение и дори да не е имало надлежно назначен преводач при съставяне на АУАН, респ. при връчването му, то от АУАН се установява, че жалбоподателят се е запознал с АУАН, удостоверил е това с подписа си. В нито един момент жалбоподателят не е заявил, че не разбира случващото се в момента. Правилно НП не е преведено, тъй като е посочен съдебен адрес за получаването му, а именно: този на българския адвокат И. И..

Отново за пълнота следва да се посочи, че липсата на формален писмен и изричен акт за назначаването на преводач в конкретното производство, не представлява съществено процесуално нарушение. ЗААН не изисква и не задължава административния орган да издаде такъв акт, освен това, след като

е доказано, включително потвърдено от показанията на разпитаните свидетели, че фактически е бил извършен превод от български на турски език на жалбоподателя и обратно и такъв реално е извършен, то спазено е изискването на процесуалния закон. Поради това Съдът приема, че в случая е извършено валидно и редовно предявяване на АУАН по смисъла на чл. 43, ал. 1 от ЗАНН. Иначе казано, съобразно реквизитите и съдържанието на приложения в АНП акт - АУАН, с който е бил сезиран АНО, предвид наличната материализирана изрична бележка за превеждането му, е спазено правилото на чл. 21, ал. 2, вр.чл. 395а от НПК - за участие на преводач. В този смисъл е и Решение № 39 от 15.02.2019 година по КАНД № 1241/2018 година на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Пенка Костова.

Настоящият въззивен състав счита, че не е задължително в административното производство да бъде използван лицензиран, т.е. заклет, преводач, тъй като подобно изискване липсва както в ЗАНН, така и в субсидиарно приложимия НПК. Както е сторено и в конкретния случай. Не е налице нарушаване правата на С. Ч., тъй като актосъставителят Ч. е разяснил на жалбоподателя чрез присъстващия преводач съдържанието на Акта на говорим от него език, а именно: турски, с което е изпълнено процесуалното действие по предявяване по смисъла на чл. 43, ал. 1 от ЗАНН. Актът и е прочетен и предявен, като нарушителят С. Ч. не е направил изявления за неразбиране на съдържанието му, което е още едно доказателство, че съдържанието на АУАН и нарушението за което и е съставен му е станало ясно. При тези данни и след като актосъставителят се е убедил, че жалбоподателят е разбрал съдържанието на предявения му Акт, Съдът приема, че в случая не е нарушено правото му на защита в административнонаказателния процес. С оглед изложеното, изводът на настоящия Съдебен състав е че на жалбоподателя С. Ч. е осигурена възможност да разбере фактите и обстоятелствата от проверката, правните последици от нея и правата си. Тези изводи на Съда не се променят и предвид липсата на Декларация от страна на преводача относно верността на извършения превод и относно отговорността по чл. 290, ал. 2 от НК, която се носи при устен и писмен превод, предвид гореизложеното.

Настоящата съдебна инстанция приема, че при съставянето на АУАН са спазени изискванията на чл. 42 от ЗАНН, а при издаването на атакуваното НП

- тези на чл. 57 от ЗАНН, т.е. същите имат изискуемите реквизити на минимално необходимото съдържание, съгласно разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Самото нарушение е описано, както словесно, така и с посочване на правната му квалификация. Така изложените обстоятелства са напълно достатъчни за наказаното лице, за да разбере в цялост извършеното административното нарушение и да организира адекватно защитата си. Фактът, че при посочване на нарушената правната норма, наказващият орган не е изписал конкретната хипотеза на чл. 233, ал. 3 от ЗМ, не води до различни правни изводи, тъй като този подход не засяга правото на защита на наказания, защото в НП се съдържат конкретните факти по случая (кога, къде, кой, как, при какви обстоятелства, какво е извършил). Тези конкретни факти са надлежно квалифицирани като нарушение по чл. 233, ал. 3, вр.ал. 1 от ЗМ. Т.е. налице е пълно съответствие между описанието на нарушението от фактическа страна и законовата разпоредба, която е нарушена.

Действително датата на издаване на Паспорта на жалбоподателя в част от документите, приложени в АНП - Протокол за извършена митническа проверка, Разписки, е посочена погрешно, но това не представлява съществено процесуално нарушение, тъй като лицето е идентифицирано и конкретизирано предвид факта, че са посочени коректно, точно и ясно имената му, дата на раждане, къде е роден, номер на Паспорта и къде живее, т.е. налице е пълно индивидуализиране на посоченото лице и не е наличен проблем с неговата индивидуализация, т.е. с неговата самоличност. От друга страна констатираният пропуск не представлява съществено процесуално нарушение, тъй като съгласно правната теория и константната съдебна практика, съществено е това нарушение на административнопроизводствените правила, което е повлияло или е могло да повлияе върху съдържанието на акта, т.е. такова нарушение, недопускането на което е можело да доведе до друго разрешение на поставения пред административния орган въпрос, което в настоящия случай не е налице. В тази връзка следва да се отбележи, че не представлява съществено процесуално нарушение предвид изложеното в предходното изречение, фактът, че в НП актосъставителят Ч. е посочен, че заема длъжността „Инспектор” вместо правилното „Старши инспектор”.

Неправилно в Разписката е посочено количеството на недекларираната стока, но това също не може да се възприеме за съществено процесуално

нарушение, тъй като във всички други документи е посочено вярното количество тютюн за наргиле.

Актът и НП са издадени от компетентни органи съгласно чл. 37, ал. 1, б. „а” от ЗАНН, вр.чл. 230 от ЗМ и чл. 47, ал. 1, б. „а”, вр.ал. 2 от ЗАНН, вр.чл. 231 от ЗМ. Съгласно чл. 230 от ЗМ за всяко нарушение на митническия режим се съставя Акт от митническите органи. В процесния казус е установено, а и не е спорно между страните, че към 23.06.2022 година, актосъставителят В. Ч. е заемал длъжността „Старши инспектор в Териториална дирекция Митница Бургас към Агенция „Митници”” (в този смисъл е и изявлението на свидетеля Ч., направено в открито съдебно заседание на 15.11.2022 година), т.е. бил е митнически орган. Лицето, подписало НП е заемало към момента на издаването му длъжността „И.Д.Заместник-Директор на Териториална дирекция Митница Бургас”, чиято материална компетентност да издава НП за нарушения по ЗМ се доказва от приетата по делото № ЗАМ – 1447/32-264887 от 09.08.202 година на Директора на Агенция „Митници”, т.е. той се явява носител на санкционна власт, делегирана му в длъжностно качество (заемана длъжност) от наказващия орган по закон съгласно чл. 231 от ЗМ – Директора на Агенция „Митници” по надлежния ред с административен акт - Заповед. Поради това същият се легитимира като компетентен орган по смисъла на чл. 231 от ЗМ. Деянието е извършено в зоната на отговорност на Териториална дирекция Митница Бургас. Фактът, че е командирован временно да изпълнява тази длъжност, не променя горните изводи на Съда, тъй като Фучеджиев по време на командироването си на тази длъжност има всички права, които имат Заместник-Директорите на Териториалните дирекции. Ето защо наведеното в Жалбата възражение, касаещо некомпетентност на АНО е неоснователно.

При издаването на Акта и НП са спазени предвидените от разпоредбите на ал. 1 и ал. 3 на чл. 34 от ЗАНН срокове.

Не са допуснати съществени процесуални нарушения по образуването и приключването на административнонаказателната процедура, които да водят до нарушаване на правото на защита на жалбоподателя и да се основания за неговата незаконосъобразност и отмяна.

Предвид изложеното липсват предпоставки за отмяна на процесуално основание поради недостатък във формата на акта или допуснато друго

процесуално нарушение от категорията на съществените такива, рефлектиращо върху правото на защита на санкционираното лице, респ. довело до неяснота и неопределеност на фактите, подлежащи на доказване. Ето защо, съобразно изложените правни аргументи, решаващият Съдебен състав обосновава формира правен извод, че процесното НП не страда от формални недостатъци, в резултат на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, поради което се явява изцяло законосъобразен от процесуалноправна страна, акт. От тук, съответно липсват формални основания за неговата отмяна.

ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА МАТЕРИАЛНИЯ ЗАКОН

Правилна е и дадената от АНО материалноправна квалификация на извършеното нарушение. Тежестта за установяване на конкретното деяние, съставляващо административно нарушение, неговият извършител и предметът на нарушението, е на АНО, който следва да проведе пълно доказване на спорните факти, което в настоящия случай е сторено.

Възведената правна квалификация – чл. 233, ал. 3, вр.ал. 1 от ЗМ, приета от АНО, съответства на фактите, съдържими се в обстоятелствената част на Акта. Същите и категорично се доказаха от събраните доказателства в хода на съдебното производство, в съвкупност обосноваващи безспорен извод за осъществяването на изпълнително деяние от страна на жалбоподателя, обективно и субективно съставомерно като митническо нарушение във фактическия състав на чл. 233, ал. 3, вр.ал. 1 от ЗМ.

Съгласно чл. 233, ал. 3, вр.ал. 1 от ЗМ, който превози през държавната граница стоки, за които се дължи акциз без знанието и разрешението на митническите органи, доколкото извършеното не представлява престъпление, се наказва за митническа контрабанда. В случая държавната граница на Република България съвпада с линията на митническата проверка предвид спецификата на разположение на службите за контрол на МП, чийто служители не са на самата държавна граница (, което е практически невъзможно), а вътре в територията на Република България.

От показанията на свидетелите В. Ч. и Д. Д. (митническите служители,

осъществили митническия контрол и последвалата митническа проверка), по несъмнен начин се доказва, от обективна страна, че на 23.06.2022 година при влизането си в Република България, през ГКПП „Капитан Андреево”, идвайки от Република Турция, жалбоподателят е носел, т.е. фактически е превозил през държавната граница стоки, за които се дължи акциз, а именно: процесния тютюн за наргиле количество 43.200 кг. Същите, установи се, той не е обявил и декларирал в момента на преминаване през митническия контрол, нито устно, нито писмено. РазкрИ.ето им е последващо, в резултат на действията на контролните органи и извършената от тях митническа - физическа проверка. А последното фактическо обстоятелство е категорична индиция за липса на изискуемото знание от страна на митническите органи за внасянето на тези стоки на митническата територия на страната. Отрицателният факт за отсъствието на деклариране от негова страна на носените тютюневи изделия, който също е несъмнено и пряко доказан от гласните доказателства (показанията на свидетелите В. Ч. и Д. Д.), субсумира и липсата на дадено надлежно разрешение от този компетентен орган, последица именно поради отсъствието на знание у него за тези стоки, въвеждани на митническата територия на Република България. Въз основа на тези гласни доказателства, обсъдени в съвкупност и с писмените източници, пряко доказан е фактът на реалното наличие на процесните тютюневи изделия в държане и фактическата власт на жалбоподателя при преминаването на държавната граница, с което е реализирано и тяхното превозване през нея, но без знанието и разрешението на митническите органи. Именно тези два негативни признака (без знание и без разрешение) в кумулативната си даденост, формират съставомерния обективен елемент от състава на митническото нарушение „митническа контрабанда”, очертан в разпоредбата на чл. 233, ал. 1 от ЗМ - основен състав, за което релевантен е фактът на укрИ.ето или непредставянето на вярна информация на Митниците за движението на стоките, преминаващи - влизащи/внос, респ. излизащи/износ в/от митническата територия на Република България. Поради това, Съдебният състав приема, че така осъщественото деяние от жалбоподателя, по своите обективни признаци, покрива изцяло фактическия състав на нарушение по чл. 233, ал. 3, вр.ал. 1 от ЗМ (т.нар. митническа контрабанда) и то в довършена изпълнителна форма, а от фактическа страна изразило се в превозване през държавната граница, при влизане в страната, на стоки, за които се дължи

акциз, по вид конкретно – тютюн за наргиле, без знанието и разрешението на митническите органи. За съставомерността на последното, достатъчно е обективно да е липсвало знание и разрешение на митническите органи, конкретните стоки да преминат на митническата територия на страната, съвпадаща и с държавната такава, но административно организирана, като проверка след реалното влизане в страната и преминаването на граничен контрол. А с оглед изпълнителното деяние и неговото реализиране, в случай на внос/влизане в страната, правно значим е обективният факт на фактическото пресичане на държавната граница и на митническата територия, с навлизането на която и наличието на стоките там/на нея, деянието се счита за довършено. Направените правни изводи се налагат предвид установеното правно задължение във връзка с преминаването на митнически контрол, като действащо е задължението за деклариране на стоки, както въвежданите/внос, така и изнасяните от лицата/износ, произтичащо пряко от материалната разпоредба на чл. 66, ал. 1 от ЗМ, както и от множество Регламенти, които са с директно действие след присъединяването на България към ЕС. Според разпоредбите на цитираните нормативни актове, всяка стока, предназначена да бъде поставена под митнически режим, подлежи на деклариране за съответния режим, като са допустими при определени условия писмено или устно деклариране. Субект на това задължение, несъмнено и няма спор, е бил и жалбоподателят, възникнало за него още в момента на влизането му в страната и започването на формалностите по митнически контрол, но същото той не е изпълнил, както безспорно се установи от свидетелските показания. Ето защо, след като жалбоподателят С. Ч., влизайки в страна не е изпълнил задължението си, във връзка с преминаването през митнически контрол и не е декларирал носените от него акцизни стоки - тютюневи изделия, каквито реално са открити едва при последваща физическа митническа проверка, безспорно с това си бездействие той е консумирал от обективна страна квалифицирания състав на административно нарушение по чл. 233, ал. 3 от ЗМ, с изпълнително деяние – „превозва”, дефинирано в основната хипотеза на ал. 1 на същата норма, чийто предмет са стоки, за които се дължи акциз – тютюн за наргиле. Задължението за обявяване е възложено на лицето, което пресича държавната граница и в чиято фактическа власт се намират вещите, подлежащи на деклариране. Именно с оглед определения от закона субект, който трябва да понесе тежестта по извършване на формалностите по

уведомяване на митническите органи относно преминаващите държавната граница стоки, е без каквото и да било значение, разбира се извън правилата за митническо обслужване, дали това лице е било приканено от митническия служител да декларира намиращите се във фактическата му власт и превозвани стоки. В случая доказан е и квалифициращият признак на нарушението, с оглед вида и естеството на превозваната стока – тютюн за наргиле, която по родов признак, има особеното качество на тютюнево изделие, по смисъла на легалната дефиниция на Закона за тютюна, тютюневите и свързаните с тях изделия - § 1, т. 4 от ДР, а като такива представляват и акцизна стока, т.е. за която се дължи акциз, на основание чл. 4, т. 1, вр.чл. 2, т. 2 от ЗАДС. За пълнота на настоящото изложение следва да се посочи, че тютюнът за наргиле се приравнява на тютюн за пушене, а ноторно известно е че тютюневите изделия са акцизни стоки и това е неговото официално наименование. Съобразно видът му и неговото количество – 43.200 кг, установено по делото като предмет на процесното нарушение, същото надвишава многократно допустимите нормативно установени прагове за безмитен внос, предвидени в чл. 51а, ал. 4, т. 4 от ППЗДДС, вр.чл. 58, ал. 7 от ЗДДС (50 грама, тъй като тютюнът за наргиле се приравнява на тютюн за пушене, както вече бе посочено), като едно от възможните условия за освобождаване от плащане на акциз, съгласно чл. 21, ал. 1, т. 4 от ЗАДС. Последно сочи и търговски характер, доколкото изключено е предназначение за лични и семейни нужди или подарък.

Извършеното от жалбоподателя деяние, изразяващо се в превозване на тютюн за наргиле, покрива по обективните си признаци - изцяло квалифицирания фактически състав на митническо нарушение по ал. 3 на чл. 233 от ЗМ. Категоричен и закономерно обоснован от събраните по делото доказателства е и правният извод за неговото авторство - в лицето на жалбоподателя С. Ч.. Изпълнителното деяние на превозването, като една от съставомерните форми на нарушението митническа контрабанда, се свърза с фактическото въвеждане на стоките - в случая тютюн за наргиле, на митническата територия на страната от влизащото в нея лице, което ги държи, а по този начин и ги превозва, като последното не изисква непременно непрекъснато чисто физическо притежание/държане в своя фактическа власт. Последното е установено по делото, наред и с другия изискуем признак - укрИ.ето на информация за тази стока от митническите органи, субсумиращо

липсата на знание и дадено разрешение от последните за тяхното внасяне - въвеждане в страната, както вече се посочи. Предвид изложеното жалбоподателят следва да понесе предвидената в закона административнонаказателна отговорност за това нарушение.

Деянието, извършено от С. Ч. е съставомерно и по субективен признак. С. Ч. е действал виновно при съзнаване задължението за деклариране и несъответствието в количеството на превозваните стоки, което ако не му е било известно е следвало да знае, предвид задължението си в качеството на фактически превозвач, произтичащо от чл. 8, ал. 2 и чл. 9 от Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки (CMR) - да знае каква стока превозва, а в случай че не разполага с необходимите средства за нейната проверка, следва да впише в Международната товарителница (ЧМР) в клетка 18 мотивирани възражения относно превозвания товар, включително и обстоятелството, че не е присъствал на товаренето. При липса на подобно възражение, което е видно от съдържанието на приетата по делото Товарителница, с липсваща бележка в указаната графа - клетка 18 от клишираната форма на документа, следва да се приеме, че превозвачът отговаря за вида и количеството на превозвания от него товар. Както вече бе посочено жалбоподателят е следвало да знае, както и е знаел действащия митнически режим, респ. и задължението за писмено или устно деклариране му е било известно. След като това е така, жалбоподателят е бил наясно с общественоопасните последици от деянието и е предвиждал тяхното настъпване. Поради изложеното, липсва каквото и да е правно основание за друг различен правен извод, освен този, че напълно правилно е ангажирана неговата административнонаказателната отговорност. С тези правни съображения Съдът прие обжалваното НП за правилно и законосъобразно от материалноправна страна, издадено при правилно приложение на материалния закон. Поради изложеното наведеното възражение, касаещо липса на субективния елемент от състава на нарушението, е неоснователно.

За пълнота на настоящото изложение следва да се отбележи и следното: известно е от правната теория, че субективната страна на деянието се извежда от обективните данни за деянието и начина и средствата за извършването му. Съгласно чл. 8 от Конвенция CMR, превозвачът е бил длъжен да провери точността на данните в Товарителницата относно броя на колетите, маркировката и номерата им. В случая шофьорът С. Ч. не е превозвач, а

представител на същия, който физически представя стоката за проверка на митническите органи и за него също важи цитираното задължение за проверка. Т.е. като водач на товарен автомобил съгласно чл. 8, ал. 1 от Конвенция CMR и Митническа конвенция относно международния превоз на стоки под покритието на карнети ТИР, шофьорът носи отговорност за броя на колетите и брутото тегло на стоките, натоварени в товарния автомобил, който управлява. След като жалбоподателят не е направил възражение за наличието на разлика между декларираното и наличното количество стока (колетите, кашони), респ. теглото им, не е освободен от отговорността да знае и да се убеди в точното количество и вида на внасяната в страната стока и за съответствието ѝ с отразеното в документите, които я придружават, тъй като според Конвенция CMR се презюмира, че щом като превозвачът не е оспорил писмено броя, количеството и вида на стоката, той отговаря за фактически превозената стока, а не за вписаната в документите, ако вписаното в тях не съответства на фактическите данни. Ето защо, има умисъл при извършване на деянието (както вече бе посочено по-горе в настоящото изложение). При обективно възпрепятстване да изпълни задълженията си при товаренето на стоката, е трябвало да направи съответното възражение по чл. 8, ал. 2 от тази Конвенция CMR, което умишлено не е изпълнил. Неизпълнението му ангажира и административнонаказателната му отговорност. Т.е. в контекста на изложеното и съобразно конкретно установеното по делото, жалбоподателят следва да бъде държан отговорен относно верността и точността на данните в придружаващите стоката документи, доколкото безспорно доказан е обективният факт на количественото разминаване – несъответствието в теглото на стоката, вписано и фактически наличното в полуремаркетото. Както вече бе посочено по време на приемането на стоките за превоз, т.е. по време на товаренето, превозвачът, не е имал задължението да отвори всички натоварени кашони, да установи вида на пакетирания в тях стоки и количеството им, но е бил длъжен да провери точността на данните относно броят на колетите, маркировката, номерата им и видимото състояние на стоката и опаковката. Изложеното се отнася и за жалбоподателя, като водач на моторно превозно средство (МПС), с което се осъществява международния транзитен превоз на стоката и който трябва да присъства на товаренето на стоката. Следователно за него е съществувала обективна възможност да узнае за наличието на повече стока в товара, несъответстваща

по теглото на манифестираната. Отделно от това следва да се посочи, че по документи са декларирани 20 палета – 19 броя с тютюн за наргиле и 1 брой с рекламни шапки. Недекларираният тютюн е открит в 20-я палет, където е трябвало да има само шапки и при визуален преглед се е виждало, че в този палет освен шапките има и друга стока – процесният тютюн за наргиле. Отделно от това този, въпросният 20-ти палет е бил в близост до вратите на полуремаркетото и при затварянето им е можело да се види, че съдържа не един вид стока, а повече.

Казано по друг начин като водачът на товарния автомобил и фактически представител на превозвача С. Ч. е въвел, превозвайки през границата на страната ни стоки с търговски характер, без знанието и разрешението на митниците, като е дал невярна информация и не е уведомил митническите органи за цялото количество на превозваната стока. Според действащото митническо законодателство, митническите задължения и формалности, включително и тези за представяне, деклариране и обявяване са свързани и със субекта – фактически превозвач, т.е. шофьорът, който е лицето, фактически въвело стоките на митническата територия на страната ни или Общността. По пряк аргумент от чл. 96, § 2 от Митническият кодекс на Съюза и чл. 8 и чл. 9 от Конвенция CMR, като фактически представител на превозвача той е носител на задължението за представянето на товара, ведно с карнета ТИР и други документи за натоварената стока, от тук и е отговорен за съответствието с описаното в ТИР карнета и ЧМР-то. С неговото представяне, съответно регистриране в митническата система „БИМИС”, при последвалото откритие на по-голямо количество на товара, следва да се приеме, че липсва надлежно деклариране в установената форма от страна на жалбоподателя. В този ред на мисли следва да се посочи, че Съдът не кредитира изложеното от жалбоподателя в Личното му обяснение, касаещо факта, че не знаел, че превозва в повече стока, тъй като звучи нелогично при знание, че ще пресичаш много граници да не провериш съответствието на стоките с тези, описани в придружаващите ги документи.

Ето защо Съдът не възприема наведеното възражение от страна на адвокат И., касаещо наличие на случайно деяние по смисъла на чл. 15 от НК, а не по смисъла на чл. 14 от НК, както неправилно е посочил процесуалния представител.

В обобщение на изложеното до тук, решаващият Съдебен състав намира за правилна и съответна на доказаните факти по делото, квалификацията на процесното нарушение, във формата на изпълнителното деяние - превозва. До същия правен извод е достигнал и АНО, издавайки НП, и той е правилен и следва да бъде споделен. В допълнение към вече изложените съображения, необходимо е да се разясни, че проведеното разграничение в изпълнителните форми на контрабанда – превозва и пренася, въздигнати в самостоятелен фактически състав съгласно административнонаказателната разпоредба на чл. 233, ал. 3 от ЗМ, е в зависимост от използването на допълнително средство - пътно превозно, но само когато това е необходимо, за да се реализира самото изпълнително деяние, без което и неговото осъществяване би било невъзможно или пък когато е свързано с формално изпълнение на обществен превоз на товари, респ. Договор за превоз. Само по себе си фактическото обстоятелство за пътуване с МПС и управлението му от нарушителя, респ. намиране на стоки в това МПС, не обосновава изпълнително деяние във форма - превозва, за осъществяване на митническата контрабанда. И това е така, тъй като формата на изпълнително деяние следва да се съобрази с вида, обема и количеството на процесните стоки. Ето защо, извършеното от жалбоподателя С. Ч. по обективните си характеристики, покрива признаците на изпълнително деяние - превозил/превозва, следователно и приетата от АНО правна квалификация е правилната, както досежно изпълнителната форма на нарушението, така и по правно основание - чл. 233, ал. 3, вр.ал. 1 от ЗМ.

Извършеното конкретно деяние, преценено според обективните си признаци, не може да се квалифицира като престъпно, доколкото не покрива елементите на престъпление по чл. 242 от НК съобразно равностойността на своя предмет.

По убеждение на настоящия Съдебен състав процесното административно нарушение, за което жалбоподателят С. Ч. е наказан с обжалваното НП, не може да се квалифицира като маловажен случай по смисъла на чл. 28, вр. § 1, т. 4 от ДР на ЗАНН и не разкрива характеристиките на такъв. Дори и само предвид голямото количество на контрабандирана стока, деянието не разкрива значително по-ниска степен на обществена опасност от типичната за този род нарушения, още по-малко пък изобщо –

липса на такава. Отделно от това, в случая се касае за формално нарушение - на просто извършване, без значение е настъпването на вреди от същото, отделно като релевантен аргумент Съдът съобрази и характерът на обществените отношения, засегнати от конкретната простъпка – административнонаказателна, с оглед действащия режим на митническия контрол – в сферата на отношенията, ползващи се със засилена защита, който и пряко е свързан с охраняването на публичните, фискални интереси на Държавата и ЕС. В този смисъл не са налице основания за приложение на чл. 28 от ЗАНН, за отпадане на наказуемостта, като незаконосъобразно санкционираща маловажен случай на нарушение, от тук и предпоставка за незаконосъобразност на НП. Поради изложеното, не може да се обоснове маловажност на случая, следователно и във връзка с приложението на чл. 28 от ЗАНН не са налице предпоставки за незаконосъобразност на НП и неговата отмяна, като неправилно санкциониращо маловажен случай на административно нарушение.

Съдът е провел пълно доказване на фактите от значение за административнонаказателното обвинение и делото, на които жалбоподателят не се е противопоставил и не е посочил доказателства за тяхното оборване.

ПО РАЗМЕРА НА НАКАЗАНИЕТО

Както вече бе посочено АНО правилно е квалифицирал нарушението, което е осъществено от обективна и субективна страна и правилно е приложил съответната административнонаказателна разпоредба на ЗМ, като се е съобразил с разпоредбата на чл. 53, ал. 1 от ЗАНН.

Съгласно чл. 233, ал. 3 от ЗМ за митническа контрабанда на тютюневи изделия на виновните лица се налага Глоба в размер от 200 % до 250 % от продажната цена на недекларираните стоки; а съгласно съответно чл. 233, ал. 6 от същия закон недекларираните стоки - предмет на митническа контрабанда, се отнемат в полза на Държавата, независимо чия собственост са.

Нормата на чл. 233, ал. 3 от ЗМ е санкционна, но тя съдържа в себе си и материалноправните разпоредби, нарушението на които обуславя налагането

на визираното в същата наказание. Казано по друг начин, нарушената и санкционната разпоредба в случая съвпадат, поради което не би могло да се стигне до неразбиране у наказаното лице за какво точно негово поведение е санкционирано, нито че квалификацията на нарушението е непълна или неточна.

Административното наказание по пункт I от обжалваното НП е правилно и законосъобразно определено в минималния размер от 200 % от продажната цена на процесния тютюн за наргиле съобразно Становището на митническите органи, приложено в АНП. Така проведената индивидуализация, според Съда е правилна и законосъобразна, тъй като е съобразена с разпоредбата на чл. 27 от ЗАНН и указанията в нея критерии при отмерване на наказанието – за преценка на всички релевантни за отговорността обстоятелства – смекчаващи и отегчаващи такива. Като очевидно отчетени са конкретно количество на контрабандно пренесените стоки – значително, което обстоятелство безспорно е отегчаващо и предопределя по-висока тежест на деянието. Като смекчаващи вината обстоятелства, извън това за превозването на стоките да не е бил използван тайник или друг специален начин, се установиха липсата на данни в кориците на делото за други нарушения, за които има влезли в сила НП и факта, че не е правил опити да осуети или възпрепятства проверката. Предвид така установените релевантни за отговорността обстоятелства, преценени в съвкупност и съобразно относителната им тежест, очертаващи с превес са смекчаващите такива, поради което обосновано, при спазване критериите на чл. 27 от ЗАНН, законосъобразно, както и справедливо - съответно по тежестта си на извършеното е индивидуализиране на наказанието в минимален размер, в който именно е и наложената Глоба – формирана от 200 % от продажната стойност на процесния тютюн за наргиле. В този смисъл извършената от АНО преценка относно режима на индивидуализация е правилен относно процентното отношение на наложеното административно наказание.

Административното наказание е правилно и законосъобразно определено в минималния размер от 29 376 лв. съгласно Становището на митническите органи, приложено в АНП. Така наложеното с обжалваното НП наказание в пункт I, Съдът намира за правилно с оглед постигане на предвидените в чл. 12 от ЗАНН цели на административното наказание – да предупреди и

превъзпита нарушителя към спазване на установения правен ред и да се въздейства възпитателно и предупредително върху останалите граждани.

НП е законосъобразно и правилно, и в частта на постановеното отнемане в полза на Държавата на стоките - предмет на нарушението, т.е. по пункт II. Собствеността на стоките не е установена, поради което те са отнети от фактическия им превозвач – водача на товарния автомобил. Подобно разпореждане е напълно законосъобразно, приложено на съответното правно основание - чл. 233, ал. 6 от ЗМ. Правната разпоредба е императивна и обвързва във всички случаи указаното разпореждане с тези стоки, както правилно е подходил и АНО, позовавайки на същата норма, като друго различно разрешение не следва и предвид доказаното извършване на конкретното митническо нарушение, обвързано с приложението ѝ.

По разноските:

По делото се констатираха действително направени разноски от страна на АНО в размер на 80 лв. за юрисконсулство възнаграждение.

Съгласно разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Съгласно чл. 143, ал. 4 от АПК, когато Съдът отхвърли оспорването или оспорващият оттегли Жалбата, подателят на Жалбата заплаща всички направени по делото разноски, включително минималното възнаграждение за един адвокат, определено съгласно Наредбата по чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата, ако другата страна е ползвала такъв. От изложеното следва, че в полза на АНО действително следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение. Съгласно чл. 144 от АПК субсидиарно се прилагат правилата на ГПК.

Т.е. основателно е искането, направено от страна на АНО, за присъждане на разноски, които са в размер на 80 лв. Присъденият размер трябва да бъде справедлив и обоснован. Съобразно чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, към която препраща чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр.чл. 37 от Закона за правната помощ, за този вид работа е предвидено възнаграждение от 80 лв. до 150 лв. Не е налице правна и фактическа сложност на делото, работата на юрисконсулта по това дело се състоеше в явяване в едно съдебно заседание, поради което юрисконсултско възнаграждение в посочения размер е

справедливо.

Сумата следва да се присъди в полза на Агенция „Митници” в качеството ѝ на юридическо лице съгласно чл. 3, ал. 1 от Устройствения правилник на Агенция „Митници” (в сила от 31.07.2021 година), в чиято структура се намира издателят на потвърденото НП.

По отношение на Решението в частта за разносните АНО не може да иска изменение, тъй като по делото не бе представен Списък на разносните от тяхна страна.

Искането на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на адвокатско възнаграждение следва да се остави без уважение с оглед изхода на делото.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 63, ал. 1, вр.ал. 2, т. 5 и ал. 9 и чл. 63д, ал. 1, вр.ал. 3 от ЗАНН, Съдът в настоящия си състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА като правилно и законосъобразно НП № BG2022/1000-1822/НП от 15.08.2022 година на И.Д.Заместник-Директор на Териториална дирекция Митница Бургас, с което на С. Ч. (S.C.), роден на ***** година в град Анкара, Република Турция от ***** , за нарушение на чл. 233, ал. 3, вр.ал. 1 от ЗМ е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 29 376 лв. (пункт I) и на основание чл. 233, ал. 6 от ЗМ е отнет от владението му в полза на Държавата тютюн за наргиле „Tumbaki” (пункт II).

На основание чл. 63д, ал. 1, вр.ал. 3 от ЗАНН, ОСЪЖДА С. Ч. (S.C.), роден на ***** година в град Анкара, Република Турция от ***** , ДА ЗАПЛАТИ на Агенция „Митници” с адрес: град София, ул.„Георги Сава Раковски” № 47, сумата от 80 лв., представляваща направените разноските за юрисконсултско възнаграждение по АНД № 691/2022 година на Районен съд - Свиленград.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на адвокат И. И. – процесуален представител на жалбоподателя С. Ч. (S.C.), роден на ***** година в град Анкара, Република Турция от ***** , за присъждане на адвокатско възнаграждение за предоставена правна помощ и

съдействие.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок, който тече от получаване на Съобщението за постановяването му, с Касационна жалба на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____